

Moder

Ronja Pursiainen, Winellska skolan

Jag stirrar in i väggen medan dina fingrar greppar mitt hår. Du lägger sektion på sektion, och flätan växer sig längre och längre. Det river i mitt hårbotten, men jag säger ingenting. Du älskar mig, och du älskar att fläta mitt hår. Du skapar en trygghet omkring oss, som resten av världen inte kan nå. Då du är klar kysser du mig godnatt, och jag lägger mig ner bland kuddarna för att sova. Flätan är spänd och obekväm, men du har gjort den åt mig, så jag säger ingenting. Jag sover dåligt, och lider av huvudvärk, men jag låter flätan sitta tills morgonen. Jag stiger upp nästa morgon, sömning och med mörka ringar under ögonen. Då jag äntligen öppnar flätan faller mitt hår i spretiga vågor över mina axlar. Jag låter det ligga så.

Jag befinner mig långt borta från dig. I en stökig men hemtrevlig restaurang sitter jag och talar med andra människor än du. De uppskattar mitt sällskap, och jag uppskattar deras. Men varje gång jag stoppar håret bakom öronen, eller tar bort det från bakom öronen, eller låter min hand glida igenom det, tänker jag på dig. Vad gör du? Behöver du hjälp? Saknar du mig? Idag har jag tvättat mitt hår på morgonen, och det ligger platt och glansigt. Det återstår inga spår av flätan, av dina kärleksfulla fingrar. Det känns som om tiden jag spenderar ifrån dig rusar framåt medan jag bara sitter i min självskhet. Du har ingen annan än mig, ingen som uppskattar ditt sällskap. Ändå har jag lämnat dig ensam. Jag känner mig otrygg, som om världen kan ta mig vart som helst, när som helst, och lämna dig bakom. Tankar om allt som kan hända dig utan min kännedom fyller min hjärna, och gnager i mitt bakhuvud även då jag försöker förtränga dem. Sent på natten, då jag återvänder hem till dig, låtsas jag som om allt är vanligt. Som om jag inte tänkt på dig och din övergivenhet hela kvällen. Du låtsas som om du inte hållit dig vaken med våld bara för att vänta på mig.

Mitt hår når ända till marken nu. Du får sitta inne hos mig och fläta en lång stund. Mina klivna toppar blir allt tydligare, men jag tänker inte klippa av dem. Ju längre tid det tar för dig att fläta, desto gladare är du, desto starkare är vårt band. Jag kan inte klippa av det.

Juryns motivering:

För ett bidrag som på ett subtilt, moget och poetiskt sätt tar sig an temat. Författaren lyckas rita bågar och bygga dramatik och stämning trots att vi bara ser en ögonblicksbild. Texten är en fungerande helhet, även om den gläntar på dörren till något mer.